

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński

Sędziowie SSO Bożena Ziółkowska

SSO Ewa Taberska (spr.)

Protokolant stażysta Iwona Moskal

Przy udziale D. M. (1) Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 r.

sprawy **P. M.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P.

z dnia 24 marca 2014 r. sygn. akt III K 293/13

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 złotych.

E. T. D. B. Z.

UZASADNIENIE

P. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 25 grudnia 2012 r. w P., na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi osobami dokonał rozboju na osobie T. M., w ten sposób, że uderzył pokrzywdzonego zaciśniętą pięścią w okolice prawego oka, a po przewróceniu się pokrzywdzonego na ziemi szarpał go, kopał po prawej ręce i nodze, powodując obrażenia ciała w postaci sińca obejmującego obie powieki oka prawego, szczególnie silnie wysyconego w obrębie kąta bocznego oka, pogrubienia obrysów oraz rozległego sińca na przedniej powierzchni prawego przedramienia w 1/3 dalszej jego długości o wym. 12x8 cm, ruchów nadgarstka i palców nieznacznie bólowo ograniczonych, głębokich orać naskórka w okolicy rzepekowej prawej o wym. 4x3 cm, bólowego ograniczenia ruchomości w prawym stawie skokowym nieznacznie stopnia, rany pokrytej wiotkim skrzepem na grzbietowej powierzchni palca II prawej ręki o wym. 2x0,2 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni, a następnie zabrał mu kurtkę puchową wartości 250 zł, jeden but marki A. wartości 150 zł, portfel wartości 50 zł z zawartością 150 zł, dowodu osobistego, książeczki wojskowej, tj. mienie o łącznej wartości 600 zł.

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 12.03.2013 r. w P. groził T. M. wywiezieniem do lasu i pobiciem, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb, w celu zmuszenia świadka T. M. do wycofania zeznań w sprawie rozboju prowadzonej przeciwko niemu w Prokuraturze Rejonowej P. pod sygn.. akt 1 Ds. 4612/12/36

tj. o przestępstwo z art. 245 k.k.

3. w dniach od co najmniej 15.03.2013 r. do 20.03.2013 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ś., S. M., M. K. i M. M. grozili pozbawieniem życia, pobiciem D. M. (2), J. M., T. M., A. M., które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia i znieważyli ich jednocześnie słowami wulgarnymi uznanymi powszechnie za obraźliwe, w ten sposób, że w treści utworu słowno muzycznego, który został umieszczony na portalu społeczności (...i) i na stronie Y. T. umieścili groźby i zniewagi pod adresem pokrzywdzonych i w którym to utworze sami wypowiadają groźby i zniewagi wobec pokrzywdzonych, przy czym M. M. dopuścił się czynu będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto z dnia 28.07.2008 r. w sprawie III K 1038/08 za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. wyrokiem z dnia 24 marca 2014r. sygn. akt III K 293/13:

1. Oskarżonego P. M. uznał za winnego tego, że w dniu 25 grudnia 2012 r. w P., na ul. (...) uderzył pokrzywdzonego T. M. zaciśniętą pięścią w okolice prawego oka, a po przewróceniu się pokrzywdzonego na ziemi szarpał go, kopał po prawej ręce i nodze, powodując obrażenia ciała w postaci sińca obejmującego obie powieki oka prawego, szczególnie silnie wysyczonego w obrębie kąta bocznego oka, pogrubienia obrysów oraz rozległego sińca na przedniej powierzchni prawego przedramienia w 1/3 dalszej jego długości o wym. 12x8 cm, ruchów nadgarstka i palców nieznacznie bólowo ograniczonych, głębokich orać naskórka w okolicy rzepekowej prawej o wym. 4x3 cm, bólowego ograniczenia ruchomości w prawym stawie skokowym nieznacznie stopnia, rany pokrytej wiotkim skrzepem na grzbietowej powierzchni palca II prawej ręki o wym. 2x0,2 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Oskarżonego P. M. uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie 3 wyroku z tą zmianą, iż eliminuje z opisu czynu to, że groźby wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia w D. M. (2) i A. M. oraz ustala, że czyn został popełniony za pomocą środków masowego komunikowania, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 34 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

3. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. wymierzone oskarżonemu P. M. w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności łączy i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

4. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu P. M. w punkcie III wyroku łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie od dnia 21 marca 2013 r. do dnia 19 lipca 2013 r.

5. Oskarżonego P. M. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 wyroku

6. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonego P. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/5 części, tj. w wysokości 149,74 zł oraz na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 120 zł, a na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w części uniewinniającej kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożyła obrońca oskarżonego odnośnie rozstrzygnięcia w punkcie III części dyspozytywnej wyroku dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i zarzuciła;

- obrazę przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 69 kk i art. 89 § 12 kk w zakresie w jakim Sąd wydał wyrok orzekając bezwzględną karę pozbawienia wolności, mimo iż dla osiągnięcia celów kary wystarczyło orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

- rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej w zakresie w jakim Sąd orzekł karę łączną z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających za orzeczeniem kary z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji

Podnosząc ten zarzut obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji zawieszając wykonanie kary na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutu apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzeń, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego P. M.. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanych oskarżonemu czynów została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania. Obrońca zresztą nie kwestionuje dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Przechodząc natomiast do zarzutów apelacji, to na wstępie podnieść należy, iż obydwa zarzuty należy rozpatrywać w ramach rażącej niewspółmierności kary. Zarzut obrazy prawa materialnego może być bowiem zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania np. art. 64 § 2 kk. Jeżeli natomiast ustawa stwarza tylko fakultatywną możliwość zastosowania określonego przepisu prawa materialnego - jak np. przepisu art. 69 § 1 k.k., czy art. 89 § 1 k.k. - to przez niezastosowanie tego przepisu sąd nie dopuszcza się "obrazy przepisu prawa materialnego", natomiast w takim przypadku mogą występować warunki do stawiania wyrokowi zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności kary.

O rażącej niewspółmierności kary można mówić tylko wtedy, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia także wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

W ocenie Sądu Okręgowego, czego dowodzi lektura zaskarżonego wyroku, wymierzone oskarżonemu P. M. kary jednostkowe i kara łączna 5 miesięcy pozbawienia wolności, nie spełniają opisanej wyżej przesłanki wystąpienia owej rażącej niewspółmierności kary.

Zgodnie z art. 53 § 1 k.k. sąd orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż badając wymiar kar wymierzonych oskarżonemu przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 53 § 1 i § 2 k.k., tj. wzgląd na społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu i stopień jego winy oraz wymogi indywidualnego i społecznego oddziaływania wymierzonej kary.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił zamiar, motyw, którymi się kierował, rodzaj zaatakowanych dóbr i sposób jego działania.

Przechodząc natomiast do wymiaru kary łącznej to zważyć należy, że Sąd Rejonowy mógł wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności od najwyższej kary jednostkowej czyli od 3 miesięcy do 6 miesięcy pozbawienia wolności. Pomiędzy przestępstwami za które P. M. został skazany upłynęły trzy miesiące i przestępstwa te godziły w różne dobra prawnie chronione, co słusznie należało wziąć pod uwagę przy ustaleniu wymiaru kary łącznej.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sadu Rejonowego, że powyższe ustalenia przeciwstawiły się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji byłoby całkowicie nieuzasadnionym premiowaniem sprawcy popełniającego wiele przestępstw i kłóciłoby się z zasadą sprawiedliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego zatem orzeczenie przez Sąd Rejonowy kary łącznej **5 miesięcy pozbawienia wolności** odpowiada w pełni wskazanym wyżej dyrektywom wymiaru kary łącznej. W ocenie Sądu Okręgowego z uwagi na wielokrotną karalność oskarżonego Sąd Rejonowy słusznie zastosował zasadę absorpcji orzekając karę łączną we wskazanym wymiarze oraz nie skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności,

Zgodzić się bowiem należy z Sądem Rejonowym, że zgodnie z art. 69 §1 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania kary jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a zwłaszcza zapobieżenia powrotowi do przestępstwa i zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary, zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę

przestępstwa, a P. M. nie daje żadnych gwarancji, że przestrzegalby porządku prawnego, gdyby wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono.

Słusznie podnosi Sąd Rejonowy, iż oskarżony mimo odbywania przez niego bezwzględnych kar pozbawienia wolności i przebywania w zakładach karnych nie wyciągnął z tegoż żadnych pozytywnych wniosków i kolejny raz powrócił na drogę przestępstwa. Wynika z tego, że wobec oskarżonego P. M. nie sposób znaleźć przesłanki do skonstruowania pozytywnej prognozy kryminologicznej. Fakt, iż pomimo wcześniejszych wyroków skazujących oskarżony nie miał moralnych oporów, aby po raz kolejny wejść w konflikt z prawem wskazuje na rażące lekceważenie przez oskarżonego norm społecznych i brak poszanowania porządku prawnego. W szczególności bezpodstawne byłoby przyjęcie poglądu, że oskarżony ten - mimo niewykonania kary - będzie przestrzegać porządku prawnego i nie popełni kolejnego przestępstwa.

Sąd Okręgowy zatem podziela stanowisko Sądu I instancji, że tylko kara o charakterze izolacyjnym spełni wobec oskarżonego swoją funkcję prewencji indywidualnej tj. zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstw przez oskarżonego, oraz odniesie w stosunku do niego skutek wychowawczy, gdyż nie ma żadnych podstaw do skonstruowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, która zaowocowałaby wymierzeniem mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ukształtowany wobec P. M. przez Sąd I instancji wymiar kary łącznej 5 miesięcy pozbawienia wolności jest zgodny z zasadami obowiązującymi przy wymiarze kar łącznych, a także uwzględnia wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar i stanowi wystarczającą dolegliwość dla skazanego właściwie spełniającą swoją rolę w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Jednocześnie uwzględnia ona wszystkie dyrektywy określone w części ogólnej kodeksu karnego.

Na marginesie skazać należy, że pozostała oskarżonemu do odbycia kara pozbawienia wolności nie jest długoterminowa i z całą pewnością nie stanie na przeszkodzie obowiązkom rodzinnym i zawodowym oskarżonego.

Tym samym Sąd Okręgowy uznał apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk , art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zmianami)

E. T. D. B. Z.